

(правотворча діяльність, правовиконавча діяльність та правоохоронна діяльність) і особливими, характерними для державної влади, методами (переконання, заохочення, примус) [4, с. 6-7].

Таким чином, погляди юристів-науковців стосовно правоохоронних функцій держави є доволі різноманітними. Законодавчо цей термін також є невизначеним. Такий стан речей породжує нечіткість у розмежуванні компетенції і повноважень різних правоохоронних органів, дублювання їхніх функцій, паралелізм у завданнях та цілях діяльності й конфліктність у відносинах. не має характеризуються різноманітністю. Саме тому, зараз конче потрібне єдине розуміння та правове визначення понять «правоохоронні органи» та «правоохоронна функція держави», які разом становлять правоохоронну систему держави і мають слугувати підвищенню рівня правопорядку в державі.

Література

1. Загальна теорія держави і права / за ред. В. В. Копейчикова. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 312 с.
2. Скакун О.Ф. Теорія права і держави [Текст]: підручник / О. Ф. Скакун. – Вид. 4-те, допов. і переробл. – К.: Правова єдність, 2013. – 524 с.
3. Хропанюк В. Н. Теория государства и права [Текст] / В. Н. Хропанюк; ред. В. Г. Стрекозов. – 2. изд., доп., испр. – М.: Юристъ, 1996. – 378 с.
4. Онопенко, П. В. Правоохоронні функції української держави: зміст і реалізація [Текст]: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.01 / П. В. Онопенко; Інститут законодавства Верховної Ради України. – К., 2005. – 16 с.

УДК 340.12(043.2)

Купріянич В. Л., Дяченко О. В., студенти,
Інститут інформаційно-діагностичних систем,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Волкова О. М., к.ю.н., доцент

ПРАВА ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ: ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Права людини виникають і розвиваються на основі природної і соціальної сутності людини з урахуванням історичного розвитку суспільства, з урахуванням умов людського буття, які постійно змінюються. Права людини створюють сукупність принципів і норм, що регулюють певні суспільні відносини. Звідси необхідність пізнання цих принципів та норм, розкриття закономірностей, властивих цій галузі людських відносин [1, с. 257].

Теоретичні та практичні аспекти прав і свобод людини і громадянина мають довгу історію [2, с. 544]. Сучасна постановка питання про права людини базується на попередньому досвіді людства, і передусім в області правових форм організації суспільного життя людей, правового способу регуляції їх поведінки.

Сукупність юридичних прав, свобод і обов'язків особи, які закріплені в діючому законодавстві і складають соціально допустимі і необхідні потенційні можливості особи мати суб'єктивні права і обов'язки і реалізувати їх в системі суспільних відносин, складає правовий статус особи [3, с. 112].

Правовий статус закріплює досягнутий рівень свободи особи, людини в суспільстві, виступає важливим засобом ефективного задоволення потреб і інтересів кожної людини, створення і використання умов для всебічного розвитку особи. Правовий статус служить юридичною основою і засобом підвищення соціальної активності, втягнення кожного громадянина в активну діяльність по управлінню державними і суспільними справами, в розвиток економічного виробництва.

Права і свободи людини та громадянина мають багато спільного за своєю суттю, змістом і формами, проте їм притаманні й певні відмінності. Право, тобто суб'єктивне право особи, – це передбачені і закріплені в юридичних нормах межі можливої поведінки особи щодо інших суб'єктів права (право на життя, право на працю, право приватної власності тощо). Свобода – це також суб'єктивне право особи, яке втілює передбачені і закріплені у правових нормах, як правило, способи (форми) її можливої поведінки (свобода об'єднання у політичні партії та громадські організації, свобода думки і слова тощо).

Цілком закономірно, що одним із перших розділів нової Конституції України є розділ, присвячений правовому статусу особи. Цей розділ має назву «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» (стаття 21-68). Коло цих прав та свобод, звичайно, більше порівняно з попередньою Конституцією, а зміст є набагато ширшим [4].

За закладеною в Конституції концепцією права людини пов'язані із самим фактом її існування, вони відносяться до основних властивостей, іманентних людині, без яких вона не може бути «членом суспільного союзу». Інакше кажучи, якщо людина не має прав, то тим самим знищується сама природа людської істоти.

У Конституції України права і свободи не зв'язані ні з якими ідеологічними і політичними цілями. Вони є загальноцивілізаторськими, несумісними із нав'язуванням зверху примусових зразків життя і діяльності. Особистість, власність, свобода, сім'я, духовність, порядок, державність –

ось ті наріжні камені, з яких вибудовується нова Конституція. І в цьому її безсумнівний здобуток.

Від рівня забезпеченості прав і свобод значною мірою залежать ступінь досконалості самої особистості, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека [5, с. 384]. До характерних рис розділу Конституції про права і свободи людини і громадянина слід віднести те, що він не тільки декларує права і свободи, у тому числі нові, а й значно посилює юридичні гарантії їх реалізації та захисту.

Література

1. Права человека: учебник для вузов / [отв. ред. Е. А. Лукашева]. – М.: Изд-во НОРМА (Издательская группа НОРМА-ИНФРА М), 2001. – 573 с.
2. Проблемы общей теории права и государства: учебник для вузов / [под общ. ред. В. С. Нерсесянца]. – М.: НОРМА – ИНФРА-М, 2002. – 832 с.
3. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави: [навч. посібник] / П. М. Рабінович – Харків: Консум, 2002. – 160 с.
4. Скрипнюк О. В. Конституційні права і свободи людини в Україні: теоретико-методологічні, правотворчі та правозастосовчі аспекти / О. В. Скрипнюк // Держава і право у світлі сучасної юридичної думки: зб. наук. праць на пошану академіка Юрія Сергійовича Шемшученка. До 75-річчя від дня народження. – К.: Вид-во «Юридична думка», 2010. – С. 182-191.
5. Теорія держави і права. Академічний курс: підручник / [за ред. О. В. Зайчука, Н. М. Оніщенко]. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 688 с.

УДК [001.18+37.014] (043.2)

Михайлюк Д. М., Ярина Ю. А., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Головка С. Г., к.і.н., доцент

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ НАУКИ І ОСВІТИ В НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ

Історія становлення вітчизняної науки налічує багато століть. У своєму розвитку вона пройшла тривалий і довгий шлях від перших елементів науки в стародавньому світі і до наших днів, коли наука стала джерелом економічного зростання і невід'ємною складовою національної культури та освіти.

Протягом останніх двох десятиліть в Україні триває складний процес змін у сформованій за радянський період системі. Становлення сучасної наукової системи в суверенній державі в умовах переходу до ринкової